

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Michala Mazance a Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **Bc. H. J. K.**, zastoupena Mgr. Zuzanou Candigliota, advokátkou se sídlem Burešova 615/6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2019, čj. MZDR 34678/2019-2/PRO, o kasační stížnosti osob žádajících o přiznání postavení osob zúčastněných na řízení: I) Š. K., II) P. L., obě zastoupené Mgr. Zuzanou Candigliota, advokátkou se sídlem Burešova 615/6, Brno, proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2020, čj. 51 A 48/2019-53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Osoby žádající o přiznání postavení osob zúčastněných na řízení I) a II) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobkyni a žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se u Krajského soudu v Praze (dále „krajský soud“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil usnesení Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 26. 6. 2019, č. j. 087660/2019/KUSK, sp. zn. SZ_078809/2015/KUSK. Tímto usnesením bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o udělení, resp. rozšíření dosavadního oprávnění k poskytování zdravotních služeb též na ošetrovatelskou péči porodní asistentky spočívající ve vedení fyziologického porodu ve vlastním sociálním prostředí pacientek, a to z důvodu zjevné právní nepřipustnosti žádosti.

[2] V průběhu řízení o žalobě se u krajského soudu přihlásily o práva osob zúčastněných na řízení Š. K., P. L. (dále „stěžovatelky“) a A. H. (společně dále „podporovatelky“). Ve svých

podáních obdobně uvedly, že napadené rozhodnutí zasahuje do jejich práv, neboť nemohly či nemohou využít služeb žalobkyně pro vedení porodu v domácím prostředí.

[3] Krajský soud v záhlaví označeným usnesením rozhodl tak, že podporovatelky nejsou osobami zúčastněnými na řízení. Nesplňují materiální podmínku přímého, nezprostředkovaného dotčení na právech a povinnostech, neboť řízení před správními orgány se týkalo udělení oprávnění k poskytování služeb osobě, vůči níž jsou či hodlají být v postavení zákazníka (odběratele). Napadené rozhodnutí tak do jejich právní sféry zasahuje pouze zprostředkovaně tím, že žalobkyni (v postavení dodavatele) znemožňuje pro nedostatek veřejnoprávního přivolení či registrace požadované služby legálně dodat, přičemž podporovatelky nemají veřejné subjektivní právo na to, aby jiné osobě bylo vydáno povolení k činnosti či aby byla zaregistrována. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2020, čj. 3 As 412/2019-28, krajský soud zdůraznil, že z hlediska definice osoby zúčastněné na řízení v § 34 s. ř. s. není významná skutečnost, že podporovatelky chtějí podpořit žalobkyni v jejím úsilí, neboť zmíněný institut není ekvivalentem vedlejšího či dalšího účastenství v občanském soudním řízení. Právo na ochranu zdraví se nejvíce jeví být právem na poskytování libovolné zdravotní služby konkrétní osobou a v konkrétním místě, nýbrž spíše právem na to, aby stát zajistil péči nezbytnou pro ochranu zdraví každého jednotlivce, přičemž při volbě způsobu a formy má široké uvážení.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti usnesení krajského soudu podaly stěžovatelky kasační stížnost. Namítají, že se cítí být rozhodnutím žalovaného přímo dotčeny na svých právech. V jeho důsledku totiž nebylo žalobkyni rozšířeno oprávnění k poskytování zdravotních služeb tak, aby mohla vést fyziologický porod ve vlastním sociálním prostředí pacientek, což je druh zdravotní péče, který by stěžovatelky rády využily. Splňují tedy materiální podmínku pro přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení. Rozhodnutím žalovaného byla dotčena jejich veřejná subjektivní práva, konkrétně právo na ochranu soukromého a rodinného života a právo na ochranu zdraví. Stěžovatelkám totiž byla omezením oprávnění porodní asistentky (žalobkyně) ve formě vyloučení oprávnění k vedení fyziologických porodů v domácím prostředí možnost takové péče odepřena a v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva nemohly rozhodovat o okolnostech svého porodu. Česká republika prosazuje pouze možnost porodu v nemocnici, a to v rozporu se závazkem zdržet se zasahování do práva na zdraví, neboť odstraněním možnosti žen porodit doma s porodní asistentkou jim je zcela odepřeno poskytnutí pro ně přijatelné zdravotní péče. Stát tedy prostřednictvím svévolného omezování oprávnění žalobkyně k vedení fyziologických porodů v domácím prostředí rodiček znemožnil stěžovatelkám poskytnutí pro ně přijatelné zdravotní péče. Jiná péče komunitních porodních asistentek dostupná není, protože se stát snaží bránit ve výkonu profese každé porodní asistentce. V důsledku toho je také porušen nejlepší zájem dětí, kterým má být při narození vždy dostupná zdravotní péče kvalifikovaného zdravotníka bez ohledu na zvolené místo porodu ze strany matky. Bránění v péči při porodu doma se navíc nezakládá na racionálních důvodech (ve smyslu testu racionality), neboť nevede k deklarovanému cíli v podobě ochrany zdraví a žen. Ty jsou naopak vystaveny zbytečným rizikům, kterým lze předejít.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že předmětem přezkumu v rámci tohoto řízení je usnesení krajského soudu, podle něhož stěžovatelky nejsou osobami zúčastněnými na daném řízení pro nesplnění tzv. materiální podmínky spočívající v přímém dotčení na jejich právech vydáním napadeného rozhodnutí. Ke kasační argumentaci stěžovatelek týkající se mimo jiné i zákroků a postupů, k nimž dochází při porodu v nemocnici, hodnocení stavu porodnictví v ČR a (ne)plnění jejich mezinárodních závazků, soud proto v tomto řízení nemohl přihlížet, neboť tyto námitky přímo nesouvisí s rozhodovacími důvody krajského soudu (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS). Předmětem tohoto řízení rovněž není věcné posouzení samotné žaloby projednávané před krajským soudem, tedy přezkum zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí či správnosti jeho procesního postupu. Kasačnímu soudu v nynějším řízení tedy především nijak nepřisluší, aby se (byť nepřímo) zabýval otázkou, zda mělo být žalobkyni uděleno oprávnění k poskytování sporné zdravotní služby, anebo nikoliv.

[9] Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, *kteře byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.*

[10] Existující judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z toho, že za naplnění podmínky přímého dotčení práv nelze považovat pouhý zájem určité osoby na výsledku řízení anebo dotčení na soukromých právech v důsledku výsledku řízení (srov. rozsudky ze dne 20. 9. 2011, čj. 2 Afs 40/2011-125, ze dne 14. 7. 2009, čj. 2 As 44/2009-44, nebo ze dne 26. 6. 2013, čj. 6 As 24/2013-42, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 8. 11. 2011, čj. 1 Afs 81/2010-268, č. 2508/2012 Sb. NSS). Ve výše označeném rozsudku čj. 3 As 412/2019-28, na nějž se v napadeném usnesení odkazoval i krajský soud, již zdejší soud taktéž vysvětlil, že důvodem účasti osoby zúčastněné na řízení má být hájení vlastních práv dotčených správním rozhodnutím či jeho nevydáním, nikoliv poskytnutí pomoci jedné z procesních stran. Tento institut má totiž sloužit k hájení vlastních práv odlišných od práv účastníků řízení, přičemž nehraje roli, zdali se zájmy osoby zúčastněné na řízení shodují se zájmy některého z účastníků (tedy zda se tato osoba příklání na jednu či druhou stranu sporu, anebo nikoliv).

[11] V nyní projednávané věci je třeba předeslat, že stěžovatelka I) v rámci svého podání krajskému soudu fakticky nepoukázala na konkrétní dotčení na svých právech v návaznosti na rozhodnutí žalovaného. Sama totiž připouští, že žalobkyně u porodu v jejím případě nebyla, neboť pro rychlost porodu k němu nestihla přijet. Dále poukázala na význam předporodní a poporodní péče, kterou jí žalobkyně poskytovala. Stěžovatelka II) ve svém podání adresovaném krajskému soudu naopak uvedla, že by služeb žalobkyně chtěla využít při dalším plánovaném těhotenství (porodu) a obává se, že nebude-li to možné, bude společně se svým dítětem ohrožena. Vedle toho mimo jiné zdůraznila, že porodnici považuje za nepřipustné místo pro svůj další porod. Obě stěžovatelky ve (společné) kasační stížnosti vyjádřily nesouhlas se závěrem krajského soudu, dle něhož nejsou žalobou napadeným rozhodnutím přímo dotčeny na svých veřejných subjektivních právech. Poukazují na to, že nemohou využít služeb žalobkyně a domnívají se, že naplňují podmínky pro to, aby s nimi krajský soud jednal jako s osobami zúčastněnými na řízení.

[12] Nejvyšší správní soud má v dané věci ve shodě s krajským soudem za to, že v případě stěžovatelek není naplněna podmínka dotčení na jejich právech v důsledku rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelky (s četnými odkazy na právní předpisy, lidskoprávní úmluvy i judikaturu ESLP) podrobně argumentují a poukazují na přímý zásah do svých veřejných subjektivních práv, konkrétně v podobě práva na zdraví či práva na rodinný a soukromý život, která se podle nich promítají v otázce přístupu k porodu v domácím prostředí. Jakkoliv lze porozumět motivaci stěžovatelek „podílet“ se na řízení, na jehož výsledku jim zjevně velmi záleží, je třeba zdůraznit, že jejich argumentace pomíjí základní východisko, na němž je postaveno i napadené usnesení krajského soudu, totiž že institut osob zúčastněných na řízení slouží jinému účelu, než kterého se dovolávají. Získání postavení osoby zúčastněné na řízení navíc vyžaduje ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí mnohem vyšší intenzitu dotčení na právech, než je v případě stěžovatelek dána. Případná nemožnost absolvovat porod v podmínkách, které si pro sebe stěžovatelky přejí a které považují za nejvhodnější pro sebe i své dítě, je bezesporu skutečností, která zasahuje do velmi intimní sféry každé ženy a jejího rodinného a soukromého života. Na druhou stranu však nelze odhlédnout od toho, že jakkoliv situace stěžovatelek s rozhodnutím žalovaného v nyní projednávané věci souvisí, není jeho bezprostředním důsledkem. Rozhodnutí žalovaného sice fakticky znemožnilo (znemožňuje), aby stěžovatelky legálně využily služeb žalobkyně ve formě vedení domácího fyziologického porodu, činí tak ovšem ve vztahu ke stěžovatelkám pouze zprostředkovaně. Žalobkyně navíc rozhodnutím žalovaného takové oprávnění nezískala (ani jí nepřišla o již udělené oprávnění), ani z toho důvodu nelze v důsledku vydání žalobou napadeného rozhodnutí dovést přímý a bezprostřední zásah do práv stěžovatelek.

[13] U poskytování zdravotních služeb samozřejmě obecně platí (a tím spíše u natolik intimního prožitku, kterým porod bezpochyby je), že záleží na osobě, která danou službu poskytuje. Určitě nelze bez dalšího říci, že pokud stěžovatelky nemohly využít služeb žalobkyně, měly jednoduše vyhledat služby jiné porodní asistentky – tím spíše, pokud jsou i jiné porodní asistentky dle tvrzení stěžovatelek omezovaly v možnosti vedení fyziologických porodů v domácím prostředí rodiček. V této souvislosti však nelze odhlédnout od osobní povahy daného správního řízení (k tomu srov. např. již citovaný rozsudek čj. 3 As 412/2019-28) týkajícího se rozsahu, v němž může žalobkyně poskytovat zdravotní služby. To se totiž týká výhradně žalobkyně. Jak již zcela přiléhavě připomněl krajský soud, neexistuje veřejné subjektivní právo na to, aby jiné osobě bylo uděleno oprávnění k určité činnosti. Stejně tak stěžovatelky nemají právo na obdržení zdravotních služeb od konkrétní osoby, pokud tato osoba dle správních orgánů nesplnila podmínky pro získání oprávnění k jejich poskytování. Právě tento závěr správních orgánů je předmětem řízení u krajského soudu, který teprve bude (v případě splnění dalších podmínek) jeho zákonnost dále přezkoumávat. Stěžovatelkám však nenáleží vlastní práva, která by v řízení o žalobě mohly uplatňovat, proto nejsou osobami zúčastněnými na řízení. Samozřejmě stěžovatelkám nic nebrání žalobkyni v její snaze zvrátit rozhodnutí žalovaného dále podporovat. Podpora žalobkyně a zájem na výsledku řízení však nenaplňuje materiální podmínku podle § 34 odst. 1 s. ř. s., nemohou tak tedy činit v postavení osob zúčastněných na daném řízení.

[14] Přestože se krajský soud úvahami v tomto směru v napadeném usnesení nezabýval a na výše uvedených závěrech nemohou ničeho změnit, kasační soud považuje nad rámec výše uvedeného za nutné upozornit i na podobu shora již reprodukováných tvrzení stěžovatelek týkajících se jejich situace v době podání žádosti o přiznání osob zúčastněných na řízení. Přímému dotčení na jejich právech totiž (vedle shora již vymezených nosných důvodů) nesvědčí ani to, že jedna z nich v době podání žádosti již porodila, zatímco druhá z nich své dotčení dovozuje z hypotetické budoucí situace teprve „plánovaného“ těhotenství. Ani tyto okolnosti tudíž nesvědčí konkrétnímu dotčení stěžovatelek na jejich právech vydáním (v důsledku) žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[15] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[16] Stěžovatelky nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť ve věci nebyly úspěšné. S ohledem na povahu projednávané věci nepřísluší náhrada nákladů řízení ani žalobkyni a žalovanému, ostatně v řízení jim ani žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. března 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu